

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **A. B. A. M.,** zastoupeného Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem se sídlem Praha 2, Ječná 7, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 1 A 42/2016 – 72,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Mgr. Pavlu Čižinskému **se** za zastoupení žalobce v řízení o kasační stížnosti **přiznává** odměna ve výši 3400 Kč. Tato částka bude na účet zástupce žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení nese stát.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 1. 3. 2016, č. j. KRPA-81175-16/ČJ-2016-000022 (dále jen „rozhodnutí I. stupně"), bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „cizinecký zákon"), uloženo správní vyhoštění, s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 5. 2016, č. j. CPR-8246-8/ČJ-2016-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí"), rozhodnutí I. stupně změnil tak, že uvedenou dobu snížil z jednoho roku na 10 měsíců, a ve zbytku je potvrdil. Proti

napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 28. 2. 2017, č. j. 1 A 42/2016 – 72 (dále jen „napadený rozsudek“).

[2] Městský soud vyšel z obsahu spisového materiálu, z něhož vyplývají následující skutečnosti: Žalobce se dne 29. 2. 2016 dostavil na pracoviště odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“), kde bylo zjištěno, že se na území ČR zdržuje nelegálně, neboť dne 5. 10. 2015 nabylo právní moci rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 3. 2015, č. j. OAM-469-19/ZR-2014, kterým bylo ukončeno žalobcovo povolení k přechodnému pobytu, a byla mu stanovena 30denní lhůta k vycestování z území ČR. Žalobce byl proto zajištěn a bylo zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění. Dne 1. 3. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce odůvodněné tím, že ve dnech od 6. 10. 2015 do 29. 2. 2016 (žalovaný data upřesnil od 5. 11. 2015 do 29. 2. 2016) pobýval na území ČR nelegálně. Ze správního spisu dále vyplynulo, že žalobce přicestoval do ČR v roce 2006 na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů, za účelem studia. Následně zde pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a od listopadu 2007 za účelem zaměstnání. Dne 21. 4. 2010 byl žalobci povolen přechodný pobyt na území České republiky jako rodinnému příslušníku občana Evropské unie (přítelkyně, občanka ČR). Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 10. 3. 2015, č. j. OAM-469-19/ZR-2014, mu bylo povolení k přechodnému pobytu ukončeno. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které následně potvrdila Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 7. 9. 2015, č. j. MV-64834-4/SO-2015, (dále jen „rozhodnutí Komise“). Rozhodnutí Komise bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 5. 10. 2015. V době před vydáním posledně jmenovaného rozhodnutí byla žalobci vydána Ministerstvem vnitra, OAMP, nová pobytová karta rodinného příslušníka občana EU s platností do 23. 6. 2020.

[3] Městský soud důkladně posuzoval význam skutečnosti, že žalobci byla vydána pobytová karta s platností do roku 2020. V kontextu zjištěných skutečností nepřijal žalobcovu verzi o domněnce legálního pobytu na území ČR. Odmítl žalobcovu námitku, že jeho pobyt byl legalizován uvedeným pochybením ministerstva. Zdůraznil, že žalobci bylo dne 5. 10. 2015 doručeno rozhodnutí Komise, čímž byl pravomocně ukončen jeho přechodný pobyt na území ČR. Podle § 87z odst. 1 písm. d) cizineckého zákona pak platí, že platnost pobytové karty rodinného příslušníka občana EU skončí okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému nebo přechodnému pobytu držitele uvedeného průkazu. Pobytová karta pak sama o sobě není pobytovým oprávněním.

[4] Napadený rozsudek dále zdůraznil, že je jen vinou žalobce, že na území ČR pobýval v době od 5. 11. 2015 do 29. 2. 2016 nelegálně. Pokud by totiž projevil byť i jen minimální zájem o obsah rozhodnutí Komise, o němž věděl, že se týká jeho povolení k přechodnému pobytu, bez něhož se i přes platnou pobytovou kartu neobejde, nevystavil by se situaci, která vedla k jeho vyhoštění. Vzhledem ke své pobytové historii (délka pobytu 10 let) si žalobce musel být shora uvedených skutečností vědom.

[5] Dále se městský soud zaobíral námitkou nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 174a cizineckého zákona. Z hlediska hodnocení v něm obsažených kritérií odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34, a zdůraznil, že správní

orgány se zaměřily na hodnocení závažnosti a druhu protiprávního jednání žalobce, ve srovnání s jeho desetiletým pobytem a vazbami v domovském státě, kde má původní rodinu. Zhodnotil jeho vazby k ČR a ve vztahu k závažnosti protiprávního jednání žalobce shledal odůvodnění žalovaného dostatečným, neboť hlavní vinu za nelegální pobyt nese sám žalobce. Městský soud zdůraznil, že žalobcova námitka narušení rodinného a soukromého života byla formulována zcela obecně, což neobstojí ve srovnání s tím, že každé rozhodnutí o správním vyhoštění představuje určitý zásah do života cizince. Podstatné je, aby nebylo zásahem nepřiměřeným, k čemuž v nyní projednávaném případě nedošlo. Rozhodnutí o správním vyhoštění přitom vycházelo z řádně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve správním spise. Městský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[6] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) [stěžovatel odkazuje na důvody pod písmeny a) a b), avšak z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že fakticky jde o důvody pod písmeny a) a d)]. Úvodem kasační stížnosti stěžovatel rekapituluje svou pobytovou historii, včetně vydání všech výše zmíněných rozhodnutí a pobytových karet.

[7] Věcně stěžovatel nejprve rozporuje závěr městského soudu, že pobytová karta není sama o sobě dostatečným oprávněním k pobytu na území ČR. Odkazuje přitom na § 87b odst. 3 a § 173 cizineckého zákona a namítá, že vedle pobytové karty nic dalšího nepotřeboval. Chybný názor soudu sice podle stěžovatele nemá vliv na to, že v souladu s § 87z odst. 1 písm. d) cizineckého zákona skončila platnost pobytové karty ze zákona, avšak má význam pro posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jeho života.

[8] Stěžovatel dále namítá, že i když v rozhodnou dobu již nebyl rodinným příslušníkem občana EU, tak § 87f odst. 2 cizineckého zákona umožňuje, aby „*držitel povolení k přechodnému pobytu/pobytové karty*“ si toto své právo uchoval i poté, co již přestane být rodinným příslušníkem, a to mj. z důvodu délky vztahu, nebo skutečnosti, že by zrušení povolení k pobytu bylo nepřiměřené. I proto není důvodu pochybovat o jeho dobré víře.

[9] Z hlediska obdržení nové pobytové karty stěžovatel podotkl, že jde o nové povolení k pobytu a bylo proto logické předpokládat, že by mohlo být zrušeno teprve ve zvláštním rozhodnutí, zatímco rozhodnutí Komise se týkalo povolení k pobytu z roku 2014. Vydání nové pobytové karty navíc bylo v rozporu s § 87p cizineckého zákona, neboť platnost pobytové karty by ministerstvo neprodloužilo, pokud by shledalo důvody pro zrušení přechodného pobytu podle § 87f téhož zákona. Nesprávný postup ministerstva tak mohl mít vliv na omyl stěžovatele ohledně jeho pobytu.

[10] Stěžovatel rovněž odmítl závěr městského soudu, že neprojevil ani minimální zájem o zjištění obsahu rozhodnutí Komise. Z rozhodnutí Komise neplyne, že by jím byla zrušena i nová pobytová karta a bez znalosti § 87z odst. 1 písm. d) cizineckého zákona jej nelze správně pochopit. Stěžovatel tak byl v nestandardní situaci, která zapříčinila omyl, jenž měl být zohledněn ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 cizineckého zákona. Při

ohlášení změny adresy dne 16. 9. 2015 jej navíc úředníci neupozornili, že jeho povolení k přechodnému pobytu „*již bylo zrušeno i pravomocně*“.

[11] Následující část kasační stížnosti stěžovatel věnoval nedostatečnému zhodnocení dlouhodobosti svého pobytu na území ČR. Z důvodu „*nestandardnosti*“ své situace odmítl závěr městského soudu, že po desetiletém pobytu lze po cizinci oprávněně požadovat orientaci v otázkách pobytu na území ČR. Dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z hlediska posouzení zásahu do svého soukromého a rodinného života, kdy se městský soud měl věnovat pouze protiprávnímu jednání stěžovatele a opomenout ostatní kritéria. Z hlediska vazeb cizinců k ČR namítl, že je-li pojem „*vazby*“ chápán jako dosažení určitého úspěchu (např. založení rodiny, získání majetku, či trvalých profesních příležitostí), pak u méně úspěšných se zdá být jejich život bez vazeb a jsou tak znevýhodněni. Přenositelnost vazeb je pak možná jen u osob, které nejsou ukotveny v žádném státě, což není případ stěžovatele. Uzavřel, že primární důraz by měl být kladen na délku pobytu, a v té souvislosti odkázal na rakouskou soudní praxi.

[12] Stěžovatel kasační stížnost uzavřel konstatováním, že již v roce 2010 splňoval podmínky pro trvalý pobyt podle § 87h odst. 1 písm. b) cizineckého zákona, který nezískal jen z důvodu své neznalosti. Po rozchodu se svou přítelkyní se ocitl „*v právní pasti*“, neboť nemohl přejít do režimu občanů třetích zemí, jelikož § 87f odst. 5 cizineckého zákona byl včleněn do zákona až novelou cizineckého zákona zákonem č. 314/2015 Sb. Z uvedených důvodů proto navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 22. 6. 2017 zcela odkázal na spisový materiál a navrhl kasační stížnost zamítnout.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Ze systematických důvodů se zdejší soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřehlédl přitom, že se městský soud nevěnoval stěžovatelovu žalobnímu návrhu na moderaci ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. Nevypořádání návrhu obecně představuje důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, avšak Nejvyšší správní soud s ohledem na okolnosti případu dospěl k závěru, že pochybení městského soudu nebylo způsobilé ovlivnit jeho zákonnost. Jak totiž uvedl zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52, platí, že správní vyhoštění nemá trestní charakter ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod, po přijetí Protokolu č. 7 (čl. 1), ale je svou povahou *specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví*. Ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s.

upravující moderační právo správních soudů přitom jako jednu z podmínek pro své uplatnění stanovuje, že přezkoumávaným správním rozhodnutím došlo k uložení trestu. Moderace tedy z principu nepřicházela v úvahu a městský soud by tedy ani při transparentní reflexi moderačního návrhu nemohl dospět k odlišnému výsledku; jeho pochybení tudíž nemohlo mít dopad na zákonnost napadeného rozsudku.

[17] Stěžovatel dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z hlediska posouzení kritérií zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. Městský soud na straně 5 posuzovaného rozsudku odkázal na rozhodné ustanovení § 174a cizineckého zákona obsahující kritéria rozhodná pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Poukázal přitom na rozsudek zdejšího soudu č. j. 8 As 109/2013 – 34, který konstatuje, že není vždy nutné, aby se správní orgán vyjadřoval ke všem kritériím, jestliže z vyjádření cizince a průběhu správního řízení nevyplývá, že by dané kritérium ve vztahu k případu vykazovalo určitou specifičnost – např. věk či zdravotní stav cizince. Následně shrnul závěry správních orgánů, které aproboval, včetně odůvodnění závažnosti protiprávního jednání stěžovatele. Na základě této úvahy dospěl k závěru, že správní orgány posoudily všechny relevantní skutečnosti. Aniž by tak Nejvyšší správní soud na tomto místě předjímal věcnou správnost závěrů městského soudu, považuje je za srozumitelné a logicky ucelené. Ani tato námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.

[18] První věcnou námitku stěžovatele představuje tvrzení, že městský soud pochybil závěrem, že pobytová karta nepředstavuje sama o sobě pobytové oprávnění. Stěžovatel přitom odkázal na znění § 87b odst. 3 cizineckého zákona, podle kterého „[m]*inisterstvo vydá rodinnému příslušníkovi povolení k přechodnému pobytu formou pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie*“. Nejvyšší správní soud se s názorem stěžovatele neztotožňuje. Citované ustanovení totiž není možné vykládat izolovaně. Povaze pobytové karty se výslovně věnuje § 87o cizineckého zákona, který ve svém druhém odstavci uvádí, že jde o „*samostatný doklad, kterým jeho držitel prokazuje své jméno, příjmení* [...] *a další skutečnosti týkající se přechodného pobytu na území*“. Pobytovou kartu je tak třeba vnímat jako doklad, sloužící k osvědčení/prokázání pobytového oprávnění cizince, jako „*formu*“, do níž je povolení (zde k přechodnému) pobytu vtěleno. Nelze ji považovat za rovnocennou pobytovému oprávnění, což jasně vyplývá též z ustanovení § 87z odst. 1 písm. d) cizineckého zákona, na které odkazuje i sám stěžovatel, a které jako jeden z důvodů pro skončení platnosti pobytové karty uvádí nabytí „*právní moci rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému nebo přechodnému pobytu držitele průkazu*“. Důsledek ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie pak cizinecký zákon upravuje v ustanovení § 87f. Ustanovení § 87p citovaného zákona upravuje prodloužení platnosti pobytové karty, kterou mj. podmiňuje tím, že nejsou důvody „*pro ukončení přechodného pobytu na území*“. Jinými slovy, podmínkou pro prodloužení pobytové karty je existence pobytového oprávnění, o jehož ukončení je rozhodováno samostatně podle zmíněného ustanovení § 87f cizineckého zákona. Stěžovatelův závěr, že pobytová karta představovala sama o sobě dostatečné pobytové oprávnění, je proto lichý a jeho námitka vůči závěru městského soudu nedůvodná. Z naznačeného poměru pobytového oprávnění a pobytové karty pak rovněž vyplývá principiální neudržitelnost stěžovatelovy představy, že pobytová karta s platností na roky 2015 - 2020 měla být *logicky* zrušena ve zvláštním řízení, tj. nezávisle na rozhodnutí Komise.

[19] Zdejší soud nicméně v kontextu stěžovatelem namítané dobré víry v legální pobyt považuje za klíčové jeho (ne)seznámení se s rozhodnutím Komise. Na této skutečnosti konečně vystavěl svůj rozsudek i městský soud. Lze se přitom zcela ztotožnit s tím, že pokud by se stěžovatel s rozhodnutím Komise seznámil, věděl by, že rozhodnutí I. stupně č. j. OAM-469-19/ZR-2014, jímž došlo k ukončení jeho přechodného pobytu, nabylo právní moci. Tím pak v souladu s § 87z odst. 1 písm. d) cizineckého zákona skončila i platnost nové pobytové karty, o jejíž existenci stěžovatel primárně svou dobrou víru opírá. Stěžovatel přitom sám na straně 5 kasační stížnosti přiznává, že neznalost cizineckého zákona jde k jeho tíži. Nelze současně přehlédnout, že zmíněné rozhodnutí I. stupně ve svém závěru (strana 4) stěžovatele informuje, že „*po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí* [odvíjející se právě od rozhodnutí Komise, s nímž se stěžovatel neseznámil, případně seznámil nedostatečně] *je cizinec povinen dostavit se* [na pracoviště OAMP] *za účelem udělení výjezdního příkazu*“. Stěžovatel by si tak v případě povědomí o právní moci rozhodnutí I. stupně o ukončení jeho přechodného pobytu, musel být vědom i této své povinnosti. Při jejím splnění by pak i přes svou případnou neznalost § 87z odst. 1 písm. d) cizineckého zákona, jdoucí však k jeho tíži, musel zjistit, že pozbyl platné pobytové oprávnění. Nemohl by tak již vycházet z toho, že mu pobytová karta zajišťuje možnost legálního pobytu na území ČR. Z tohoto důvodu je třeba odmítnout stěžovatelovu námitku, že nemohl správně porozumět rozhodnutí Komise (se kterým se vlastní vinou vůbec neseznámil) z hlediska jeho důsledků pro platnost pobytové karty. V tomto kontextu představuje stěžovatelovo tvrzení o omylu irelevantní argument, přestože lze souhlasit s tím, že ministerstvo vnitra postupovalo v rozporu s § 87p odst. 2 cizineckého zákona, jestliže vydalo pobytovou kartu poté, kdy (v té době nepravomocně) rozhodlo o ukončení stěžovatelova přechodného pobytu. Obdobný závěr platí ve vztahu ke stěžovatelově námitce, že nebyl při ohlašování změny adresy upozorněn úředníky na to, že jeho „*povolení k přechodnému pobytu již bylo zrušeno i pravomocně*“.

[20] Stěžovatel s odkazem na § 87f odst. 2 cizineckého zákona dále uvedl, že mu citované ustanovení umožňovalo zachovat si oprávnění k pobytu i poté, co již přestal být rodinným příslušníkem občana EU, přičemž „[d]*ůvody pro zachování práva pobytu mohou být např. jak délka vztahu, tak i skutečnost, že by zrušení povolení k pobytu bylo nepřiměřené*“. V této souvislosti je ovšem třeba stěžovatelovu představu korigovat, neboť cizinecký zákon sice skutečně umožňuje zachování (neukončení) přechodného pobytu cizinci, který přestal pobývat na území ČR společně s občanem EU, avšak tuto možnost váže na podmínky, které stěžovatel nesplňuje a nesplňoval (např. úmrtí občana EU, svěření dítěte do péče rodinnému příslušníkovi apod.). Neobstojí proto ani poslední z důvodů, o které stěžovatel opírá svou dobrou víru v legální pobyt na území České republiky.

[21] Pokud pak stěžovatel poukazuje na případnou nepřiměřenost zásahu rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu do jeho rodinného a soukromého života, je třeba jej upozornit, že tyto námitky nelze v nynějším řízení přezkoumávat, neboť směřují do správního rozhodnutí, které není předmětem nynějšího soudního řízení. Zároveň ovšem nelze přehlédnout, že žalovaný se i těmto aspektům věnoval, a to velmi podrobně na straně 6 - 8 svého rozhodnutí, při posuzování podmínek dle § 174a cizineckého zákona. Zhodnotil jak druh a povahu stěžovatelova protiprávního jednání (k němuž správně uzavřel, že omyl stěžovatele byl vyvolán jeho vinou), ale i ostatní kritéria § 174a

cizineckého zákona. Žalovaný přihlédl k tomu, že stěžovatel je svobodný, bezdětný, není ve věku seniora a jeho zdravotní stav je dobrý. Narodil se v K., kde také vystudoval vysokou školu. Jakkoliv je pravdou, že na území ČR pobývá delší dobu, v domovském státě žil do 25 let, zná tamní jazyk, a jak uvedl sám do protokolu, nic nebrání jeho návratu do země původu a práci tam „*najde dobře*“. Žalovaný přihlédl i k tomu, že na území ČR stěžovatel nevede rodinný život, přítelkyni zde již nemá, stejně tak osobu příbuznou, či jinou osobu, k níž by měl vyživovací povinnost. Naopak v K. má matku a sourozence. Na území ČR nemá žádný majetek, pouze určité dluhy a prodělal osobní bankrot. Žalovaný nepřehlédl ani povrchní povahu kulturních, sociálních a společenských vazeb stěžovatele v ČR [sám stěžovatel zmínil pouze amatérskou úroveň sportu (na neplacené úrovni hraje fotbal) a „*spoustu přátel*“]; naproti tomu do protokolu uvedl, že v K. bydlí a přebírá také korespondenci na adrese K., P. O. BOX X, D.). Na základě těchto údajů žalovaný dospěl k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah ve smyslu § 174a cizineckého zákona. Zdůraznil přitom, že určitý zásah bude rozhodnutí o správním vyhoštění představovat vždy, avšak je třeba posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a ochranou jeho soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud uvedená zjištění považuje za podrobná a ucelená a v tomto kontextu i jejich aprobaci městským soudem za opodstatněnou. Městskému soudu je třeba dát za pravdu i v tom, že stěžovatelova námitka ohledně narušení rodinného a soukromého života byla formulována v zásadě obecně, přičemž tuto povahu si zachovala i argumentace v kasační stížnosti. Proti shora zmíněné podrobné argumentaci správních orgánů stěžovatel neuvedl nic, čím by jejich závěry relevantním způsobem zpochybnil. Ani tato námitka stěžovatele tedy není důvodná.

[22] Rovněž s námitkami směřujícími do nedostatečného zhodnocení délky pobytu stěžovatele na území ČR nelze souhlasit. Zde je třeba poznamenat, že vedle odkazu na výše zmíněný rozsudek zdejšího soudu č. j. 8 As 109/2013 – 34, městský soud stručně shrnul hodnocení správních orgánů a jejich závěry aproboval.

[23] K stěžovatelově závěrečné námitce, že po rozchodu se svou přítelkyní se ocitl „*v právní pasti*“ z důvodu, že v danou dobu nebyl v cizineckém zákoně ještě obsažen § 87f odst. 5, lze pouze poznamenat, že nemožnost podat žádost podle tohoto specifického ustanovení stěžovatele nezbavovala možnosti upravit svůj pobyt na území ČR jinou cestou, v souladu s cizineckým zákonem. Konečně, již v rozhodnutí o ukončení jeho přechodného pobytu č. j. OAM-469-19/ZR-2014, byl správním orgánem poučen o možnosti požádat o nové povolení k pobytu na území ČR. Skutečnost, že této alternativy stěžovatel nevyužil, jde opět pouze k jeho tíži.

[24] Vzhledem k výše uvedeným zjištěním a s důrazem na nezbytnost respektování právního řádu České republiky cizinci, Nejvyšší správní soud vyhodnotil stěžovatelem uplatněné stížnostní námitky jako nedůvodné, a proto kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však

nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

[26] Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Čižinským, který mu byl ustanoven v rámci řízení před městským soudem. Ustanovený zástupce v řízení o kasační stížnosti vykonal jeden úkon právní služby (podání, respektive doplnění kasační stížnosti). Za tento úkon mu náleží odměna podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif"), ve výši 3 100 Kč. K tomu náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 300 Kč. Celkově tedy částka činí 3 400 Kč. Uvedená částka bude jmenovanému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu